

یک نگاه دلسوزانه ملی بانک کشاورزی عامل ثانویه توزیع ۲۵ درصدها

در اجرای جزء (۲) بند (ج) قانون برنامه چهارم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران، بیست و پنج درصد از منابع تسهیلاتی اعطایی سایر بانکها قابل پرداخت در بخش آب و کشاورزی می باشد. یعنی احتمالا با احتساب منابع بانک کشاورزی حدود ۳۵ درصد منابع بانکی کشور در بخش کشاورزی و برای تولید مواد غذایی هزینه بشود. اما نگاهی به آمار نشان می دهد متأسفانه کل پرداختی منابع بانکی کشور در بخش کشاورزی با احتساب منابع صرف شده توسط بانک کشاورزی که در سال گذشته تقریبا تمامی منابع خود را در بخش کشاورزی هزینه کرده است، کمتر از ۱۹ درصد می باشد. یعنی تقریبا ۶۰ درصد نیاز بخش کشاورزی. با توجه به اهمیت تولید مواد غذایی و از طرفی اشتغال زایی بخش کشاورزی، به نظر می رسد مجلس می تواند بانک مرکزی را موظف کند که به عنوان متولی بانکهای کشور منابع مذکور را در اختیار بانک کشاورزی قرار دهند تا به واسطه ی شعب در اختیار خویش در شهر و روستاها به متقاضیان تسهیلات در بخش کشاورزی پرداخت نماید. چرا که هم شناخت خوبی از روستاها و فعالیت های اولویت دار در بخش کشاورزی دارد و هم پرسنل زبده و متخصص در بخش کشاورزی که می توانند ضمن مشاوره ی صحیح برای فعالان بخش، بستری فراهم کنند که منابع در روستاها به درستی توزیع و جذب شود. پر واضح است که نتیجه ی این اقدام شکوفایی طرح های مولد جدید و اشتغال زا خواهد بود. یک نگاه دلسوزانه ی ملی می تواند این طرح و آرزوی دیرینه ی بخش کشاورزی را عملی نماید. در کنار این تمهیدات جلب و جذب منابع در اختیار تمامی سازمان ها و موسسات بخش کشاورزی شرایطی را برای بانک کشاورزی ایجاد خواهد نمود که به واسطه ی آن بتواند تسهیلات اعطایی بیشتری را در بخش کشاورزی برای متقاضیان پرداخت نمایند.

دکتر طالبی حتما بخواند

هنر بانکدار جمع آوری منابع سرگردان با تعریف نیازهای جدید

روزی بانک کشاورزی تنها یک خدمت بانکی ارائه می داد. یک دهه بعد، این خدمات به ۱۵-۱۰ مورد رسید و در دهه ی ۸۰ تعداد آن به ۷۰ و سپس به ۱۲۰ خدمت رسیده است.

اگر بپذیریم که بانکداری در دنیا مانند IT هر لحظه در حال تکامل و رشد است، پس باید زودتر بسیج شویم و بسیج کنیم تا گرفتار بانکداری کهنه و در جا زدن نشویم. حتی در کشور خودمان هر روز موسسات جدید مالی اعتباری دولتی، خصوصی و حتی دور از چشم های نظارتی دولت از راه می رسند و طرح های جدید می دهند. پس شایسته است بانک کشاورزی نیازهای جدید برای مشتریان تعریف کند. ۱۲۰ مورد خدمت را حداقل به ۱۵۰ خدمت بانکی برساند، با بانکداری الکترونیک خود به داخل خانه ها برود، مشتریان جدا شده از بانک کشاورزی را با خدمات بازار پسند (منطقی و مشروع) مجددا جذب و جلب و منابع میلیاردری کار آفرینان شهری را جمع آوری و در روستاها خرج کند.

دکتر طالبی با مقوله ی سرمایه، آورده و از طرفی هزینه فایده به خوبی آشناست. زیرساخت های قوی بانک که در دوران میلانی و رسول اف استوار شده امروز یک استراتژیست و راهبر انرژی دهنده می طلبد.

دکتر طالبی اگر کمی دیر بچنبد ممکن است سهم بانک کشاورزی از منابع نظام بانکداری از ۷/۵ الی ۸ درصد فعلی، مجددا به سال های ۱۳۶۹-۱۳۶۳ (۱/۴٪ - ۰/۷٪) کاهش یابد؛ یعنی استقراض صورت گیرد و خوداتکایی کاهش یابد. این جاست که هم روستایی متضرر می شود و هم شهری ناراضی.

در ادامه ی این راهکار، حضور جدی تر بانک کشاورزی در شهرها، در مراکز تجاری، در مناطق آزاد و جمع آوری منابع مردمی آنها بسیار ضروری است تا ضمن تامین بخشی از نیاز شهری ها، منابع مازاد به روستاها برود.

علاوه بر این کمک هدفمند دولت برای افزایش سرمایه ی بانک همراه با مشخص کردن محل هزینه کردن آن نیز می تواند به جهش و اثربخشی بیشتر بانک کمک کند.

ضروری است صاحب نظران، کارشناسان ارشد و کار کشته ی بانک کشاورزی و مدیران دلسوز برای اجرایی شدن این راهکارها نظرات خود را ارائه دهند.